

لائودیکیا - شماره دو

شاخ پروتستانی

Jeff Pippenger

2023-08-27

برای فہم پیامی کہ در کتاب مکاشفہ گشودہ می شود، ضروری است کہ ریشہ ہا، سیر تحول و اہمیت اصلاحات پروتستان شناختہ شود۔ سہ خط اصلی در تاریخ آن اصلاحات، بہ کتاب مقدس، و نیز بہ روش شناسی درست مورد استفادہ در مطالعہ کتاب مقدس می پردازند، و ہمچنین نشان می دہند کہ پیام آوران برگزیدہ در طول آن تاریخ، نشانہ ہای راہ آن تاریخ ہستند۔ چنان کہ ہموارہ چنین بودہ است، شیطان کوشید تا کتاب مقدس کینگ جیمز را با چندین جعل پنهان سازد، و نیز سعی کرد روش شناسی درست برای فہم کتاب مقدس را با چندین جعل مخفی کند، و ہمچنین تلاش نمود پیام آوران درست (نشانہ ہای راہ) را کہ در مسیر آن تاریخ برانگیختہ شدند، پنهان سازد۔

«اما شیطان بیکار ننشست۔ او اکنون در پی آن برآمد کہ همان کاری را انجام دہد کہ در ہر جنبش اصلاحی دیگر بدان کوشیدہ است—یعنی با جا زدن یک بدل بہ جای کار حقیقی، قوم را بفریب و نابود سازد۔ همان گونه کہ در سده نخست کلیسای مسیحی، مسیح ہای دروغین بودند، در سده شانزدہم نیز انبیای کاذب برخاستند۔» نبرد عظیم، 186۔

در تاریخ میلری از ۱۸۴۰ تا ۱۸۴۴، ردای پروتستانیسم - کہ یکی از دو شاخ وحش زمین، یعنی ایالات متحدہ، است - بر ادونتیسیم میلری قرار گرفت، و ادونتیسیم میلری بہ شاخ پروتستان بدل شد۔ در همان زمان، کلیسایہایی کہ پیش تر مدعی پروتستان بودن بودند، بہ پروتستانیسم مرتد مبدل گشتند، یا چنان کہ میلریان آنان را می شناختند، «دختران روم»۔ ہنگامی کہ پروتستان ہا در سال ۱۸۴۳ پیام فرشتہ اول را رد کردند، سقوط کردند و میلریان حامل ردای پروتستانیسم باقی ماندند۔ تاریخ میلری اوج کار خدا در رساندن «کلیسای او در بیابان» بہ فہم کامل کلام خدا بود۔

د گناہ پلٹ ونکی قضا د پرائیستہ سرہ د خدای د شریعت، او پہ خان کیری ډول د سبت، ازموینہ راورسیدہ۔ د دریمې فرینتې د پیغام اعلان داسې کلیسا ته اړتیا لرله چې د خدای شریعت یې ټینگ نیولی وای؛ ہماغہ شریعت چې د تیاریو پیریو پہ دوران کې د پاپی د رواجونو او دودونو لاندې ښخ شوی و۔ مسیح پروتستانان د ۱۸۴۰ څخہ تر ۱۸۴۴ پورې تاریخ ته راوستل او د الیاس ازموینہ یې ور وښودہ، چې ویلیم میلر یې نمونہ و؛ او کله چې پروتستانانو د میلر پیغام رد کړ، نو روم ته بېرته وگرځېدل۔ د لومړۍ فرینتې د پیغام ازموینہ، لکه څن گہ چې د میلر له خوا اعلان شوہ، پہ کرمل غره کې د الیاس له خوا تمثیل شوې وہ۔

و ایلپاہ سب لوگوں کے پاس آیا اور کہا، تم کب تک دو رائے کے درمیان لنگڑاتے رہو گے؟ اگر خداوند ہی خدا ہے تو اُس کی پیروی کرو؛ لیکن اگر بعل ہے تو اُس کی پیروی کرو۔ اور لوگوں نے اُس کے جواب میں ایک لفظ بھی نہ کہا۔ 1 سلطین 18:21۔

در سال ۱۸۴۰، ہنگامی کہ پروتستان ہا با پیام ایلپا، کہ بہ وسیلہ میلر و فرشتہ نخست نمایان شدہ بود، روبہ رو شدند، بعل را برگزیدند!

اصلاح پروٹسٹنٹ بائبل کی اُن سچائیوں کے مہر کھلنے کا عمل تھا، جس کا آغاز اُس "صبح کے ستارے" سے ہوا، جس کے دیے جانے کا وعدہ کلیسیائے تھوآتیرا کی نمائندہ تاریخ کے دوران کیا گیا تھا۔ بائبل کے خلاف براہ راست حملہ اس سے کئی صدیاں پہلے شروع ہو چکا تھا، اور عظیم نزاع میں، خاص طور پر والدنسویوں کی تاریخ کے حوالے سے، نہایت واضح طور پر پیش کیا گیا ہے۔ 1930ء میں، بنجمن ولکرسن نے

Our Authorized Bible Vindicated کے عنوان سے کتاب شائع کی۔ یہ کتاب اُن مقدس اصل متون کے خلاف جاری جنگ کو دستاویز کرتی ہے جو بالآخر کنگ جیمز بائبل کے ترجمہ میں استعمال ہوئے، نیز اُن مختلف شیطانی جعلی متون کو بھی، جنہیں کیتھولکوں، مرتد پروٹسٹنٹیت، اور لاؤدیقیہ کے ایڈونٹسٹوں کی جانب سے فروغ دیا جاتا رہا ہے اور آج بھی دیا جا رہا ہے۔ یہ جنگ والدُنسیوں کی تاریخ سے بہت پہلے شروع ہو گئی تھی، لیکن وہ اُن لوگوں کی علامت اور راہ-نشان ہیں جنہوں نے اُن درست مخطوطات کی اہمیت کی گواہی دینے کے لیے اپنی جانیں دے دیں، جن کا بالآخر 1611ء کی کنگ جیمز بائبل میں ترجمہ کیا گیا۔

تولید کتاب مقدس نسخہ کینگ جیمز در سال 1611 از فرایندی بسیار مشخص در ترجمہ عبور کرد۔ فرایند ترجمہ و انتشار کتاب مقدس در هفت مرحله تولید به انجام رسید۔ همچنین انجام آن هفت سال به طول انجامید، و هفت سال کتاب مقدسی دو هزار و پانصد و بیست روز است۔ و این البته همان تعداد روزهای نبوی است که در آن عیسی، در تحقق دانیال نه، عهد را با بسیاری استوار ساخت۔ در میانه آن هفته مقدس، مسیح مصلوب شد، و البته مسیح مصلوب مرکز کتاب مقدس است۔ آن هفت مرحله برای پدید آوردن کلام پاک خدا به شرح زیر بود۔

- نخست: ترجمه اولیه به وسیله افراد: حدود ۵۰ مترجم به شش کمیته تقسیم شدند که هر یک مسئول بخش‌های متفاوتی از کتاب مقدس بودند۔ این افراد بر ترجمه از زبان‌های اصلی (عبری، آرامی و یونانی) به انگلیسی کار می‌کردند۔
- دوم: بازبینی کمیته: پس از آن که هر کمیته ترجمه بخش خود را به انجام رساند، آن اثر به وسیله خود اعضای کمیته بازبینی می‌شد۔ این امر امکان اظهار نظر جمعی و اصلاح خطاها را فراهم می‌ساخت۔
- سوم: د عمومی کمپتې بیاکتنه: وروسته د هرې انفرادي کمپتې ژباړې د پوهانو یوې لویې ډلې ته وسپارل شوې، چې د «عمومي کمپتې» په نوم یادېده۔ دغه کمپتې د شپږو ژباړنیزو کمپتو له استازو څخه جوړه وه۔ هغوی ټول اثر وڅېړه او د بېلابېلو کمپتو ژباړې یې سره پرتله او همغږې کړې۔
- چهارم: بازبینی و اصلاح تکمیلی: نسخه بازنگری شده کمیته عمومی برای بررسی و پالایش بیشتر به کمیته‌های منفرد بازگردانده شد۔ این فرایند تکرار شونده کمک کرد تا اطمینان حاصل شود که ترجمه هماهنگ و دقیق است۔
- پنجم: بازبینی و تأیید نهایی: هنگامی که کمیته‌های جداگانه اصلاحات خود را تکمیل کردند، پیش‌نویس نهایی برای بازبینی و تأیید نهایی به کمیته عمومی ارائه شد۔
- ششم: تصویب و انتشار سلطنتی: سپس ترجمه تأیید شده برای تصویب به جیمز اول، پادشاه، ارائه شد۔
- هفتم: هنگامی که او تأیید شاهانه خود را اعطا کرد، این ترجمه در سال ۱۶۱۱ با عنوان «نسخه کینگ جیمز (نسخه مجاز)» از کتاب مقدس منتشر شد۔

کلام خداوند کلامی پاک است؛ همچون نقره‌ای که در بوته زمینی گذاخته شده و هفت بار تصفیه گردیده باشد۔ تو، ای خداوند، آن را نگاه خواهی داشت؛ تو آن را از این نسل تا ابد محفوظ خواهی داشت۔ مزامیر ۱۲:۶، ۷

در جنگ شیطان بر ضد کلام خدا، و بر ضد نشانه‌های راهی که به وسیله پیام‌آوران گوناگون آن تاریخ در حال گشایش و نیز به وسیله روش‌شناسی درست لازم برای تقسیم صحیح کلام او نمایان شده‌اند، کتاب مقدس «نسخه کینگ جیمز ۱۶۱۱» نشانه راهی است که به طور خاص در مزمور دوازدهم شناسایی شده است۔ هیچ‌یک از ترجمه‌های جعلی گوناگون کتاب مقدس که از طریق نسخه‌های خطی

فاسد کاتولیکی پدید آمده اند، معیارهای مزمور دوازدهم را برآورده نمی سازند. فرایند تصفیہ ای که هفت مرحله را در بر گرفت و دوره دو هزار و پانصد و بیست روزه، نشان می دهد که کتاب مقدس کینگ جیمز «کلمات خالص» خدا وعده می دهد که کتاب مقدس کینگ جیمز را به عنوان کلام خالص خود تا ابد محفوظ بدارد، و از این رو همچنین وعده می دهد که روش شناسی «تاریخ گرایی» را که اصلاح گران پروتستان، از جمله ویلیام میلر، به کار بردند، پابرجا نگاه دارد.

در قرن چهاردهم، جان ویکلیف، که در کتاب «نبرد عظیم» از او به عنوان «ستاره صبح اصلاحات» یاد شده است، به وسیله خداوند به کار گرفته شد تا کتاب مقدس را به زبانی ترجمه کند که حتی انسان عادی نیز آن را بفهمد. او آن پیام آوری است که نشانه آغاز اصلاحات پروتستانی را مشخص می سازد.

«جنبش عظیمی که ویکلیف آغاز کرد، و قرار بود وجدان و عقل را آزاد سازد و ملت هایی را که مدت ها به ارابه ظفرمند روم بسته شده بودند رهایی بخشد، سرچشمه خود را در کتاب مقدس داشت. اینجا منبع آن جریان برکت بود که همچون آب حیات، از قرن چهاردهم به این سو در طول اعصار جاری شده است. ویکلیف کتب مقدس را با ایمانی مطلق به عنوان مکاشفه الهام شده اراده خدا، و قانونی کافی برای ایمان و عمل، پذیرفت. او چنان تعلیم یافته بود که کلیسای روم را مرجع الهی و معصوم بداند و تعالیم و رسوم تثبیت شده هزار ساله را با حرمت و تسلیم بی چون و چرا بپذیرد؛ اما از همه اینها روی برتافت تا به کلام مقدس خدا گوش بسپارد. این همان مرجعی بود که او مردم را بر آن می داشت که به رسمیت بشناسند. او اعلام کرد که به جای آنکه کلیسا از طریق پاپ سخن بگوید، تنها مرجع حقیقی، صدای خداست که از طریق کلام او سخن می گوید. و او تعلیم داد نه تنها این که کتاب مقدس مکاشفه ای کامل از اراده خداست، بلکه این که روح القدس تنها مفسر آن است، و این که هر انسان باید با مطالعه تعالیم آن، وظیفه خویش را برای خود بیاموزد. بدین سان او ذهن های مردم را از پاپ و کلیسای روم به سوی کلام خدا معطوف ساخت.»

«ویکلیف یکی از بزرگ ترین مصلحان بود. از لحاظ وسعت اندیشه، روشنی فکر، استواری در حفظ حقیقت، و دلاوری در دفاع از آن، کمتر کسی از آنان که پس از او آمدند با وی برابری می کرد. پاکیزگی، پشتکار خستگی ناپذیر در مطالعه و کار، درستکاری فسادناپذیر، و محبت و وفاداری مسیح گونه در خدمتش، نخستین مصلحان را ممتاز می ساخت. و این، با وجود تاریکی فکری و فساد اخلاقی عصری که او از آن سر برآورد.»

شخصیت و کلیف گواهی می دهد که مقدس نوشتن میں تعلیم دینے اور تبدیل کر دینے کی قدرت موجود ہے۔ بائبل ہی نے اسے وہ بنایا جو وہ تھا۔ الہی مکاشفہ کی عظیم سچائیوں کو سمجھنے کی کوشش تمام قوتوں کو تازگی اور توانائی بخشتی ہے۔ یہ ذہن کو وسعت دیتی ہے، ادراک کو تیز کرتی ہے، اور فیصلہ کو پختہ کرتی ہے۔ بائبل کا مطالعہ ہر خیال، ہر احساس، اور ہر آرزو کو ایسی شرافت بخشتا ہے جیسی کوئی دوسری تعلیم نہیں دے سکتی۔ یہ مقصد کو ثبات، صبر، دلیری، اور استقلال عطا کرتا ہے؛ یہ کردار کو نکھارتا اور روح کو مقدس کرتا ہے۔ نوشتن کا سنجیدہ اور مؤدبانہ مطالعہ، جو طالب علم کے ذہن کو براہ راست لامحدود ذہن سے ہم کلام کرتا ہے، دنیا کو ایسے مرد عطا کرتا جو زیادہ قوی اور زیادہ فعال عقل رکھنے والے ہوں، اور ساتھ ہی ان کے اصول بھی زیادہ عالی ہوں، بہ نسبت ان لوگوں کے جو انسانی فلسفے کی فراہم کردہ نہایت اعلیٰ تربیت کے نتیجے میں کبھی سامنے آئے ہوں۔ زبور نویس کہتا ہے، "تیرے کلام کا انکشاف نور بخشتا ہے؛ یہ سادہ دلوں کو فہم عطا کرتا ہے۔" زبور 119:130۔ The Great Controversy, 93, 94.

پس از شہادت مربوط به جان ویکلیف در *نبرد عظیم*، خواہر وایت فہرستی از اصلاح گران امین (نقاط راہنما) اراہہ می کند کہ سرانجام بہ مصلح، جان ناکس، می رسد. او پرسشی مہم را کہ ماری، ملکہ اسکاتلند، از جان ناکس مطرح کرد، مشخص می سازد.

«جان ناکس از سنت‌ها و اسرارگرایی‌های کلیسا روی برتافته بود تا از حقایق کلام خدا تغذیه کند، و تعلیمات ویشارت عزم او را برای ترک مشارکت روم و پیوستن به مصلحان تحت آزار، استوار کرده بود....»

«آنگاه که در برابر ملکه اسکاتلند قرار گرفت، در حضور او که غیرت بسیاری از رهبران پروتستان‌ها فروکش کرده بود، جان ناکس شهادتی استوار و تزلزل‌ناپذیر برای حقیقت ادا کرد. او را نه با نوازش‌ها می‌شد به دست آورد، و نه در برابر تهدیدها به هراس می‌افتاد. ملکه او را به بدعت متهم ساخت. او، به گفته وی، به مردم آموخته بود که دینی را بپذیرند که از سوی دولت ممنوع شده بود، و بدین‌سان از فرمان خدا که رعایا را به اطاعت از فرمانروایانشان امر می‌کند، تجاوز کرده بود. ناکس با قاطعیت پاسخ داد: — «چنان‌که دین راستین نه منشأ خود را از شاهزادگان و فرمانروایان می‌گیرد و نه اقتدار خود را، بلکه تنها از خدای ازل، همچنین رعایا نیز ملزم نیستند دین خود را بر وفق پسند فرمانروایانشان صورت دهند. زیرا بسیار اتفاق می‌افتد که فرمانروایان، بیش از همه دیگران، از دین حقیقی خدا ناآگاه‌ترند. اگر تمامی ذریه ابراهیم بر دین فرعون می‌بودند، که مدت‌ها رعایای او بودند، تمنا دارم، بانو، در آن صورت چه دینی در جهان وجود می‌داشت؟ و اگر همه در ایام رسولان بر دین امپراتوران روم می‌بودند، تمنا دارم، بانو، اکنون چه دینی بر روی زمین وجود می‌داشت؟ ... پس، بانو، می‌توانید دریابید که رعایا به دین فرمانروایان خود مقید نیستند، هرچند مأمورند که به آنان حرمت نهند.»

مریم نے کہا، "تم کلام مقدس کی ایک طرح سے تفسیر کرتے ہو، اور وہ [رومی معلمین] دوسری طرح سے اس کی تفسیر کرتے ہیں؛ میں کس کا اعتبار کروں، اور فیصلہ کرنے والا کون ہو؟"

और; "दया उत्तर ने सुधारक," है बोलता से रूप स्पष्ट में वचन अपने जो, करेगा वशिवास पर परमेश्वर तू" परमेश्वर पर। पक्ष उस न, करना वशिवास पर पक्ष इस तो न अधिकि उससे, है सखाता तुझे जतिना वचन जो, आत्मा पवतिर तो, हो अस्पष्टता कुछ पर स्थान एक किसी यदि और, है स्पष्ट में आप अपने वचन का उन ताकि, है समझाता से रूप स्पष्ट अधिकि में स्थानों अन्य को बात उसी, होता नहीं में वरीध ही अपने कभी थे सत्य वे ये" रहे। न शेष संदेह कोई लिए के किसी, है रहते बने में अज्ञान हठपूर्वक जो, छोड़कर को लोगों अडिग उसी कहा। में कानों के राजसत्ता, डालकर में संकट को प्राणों अपने, ने सुधारक नडिर उस जनिहें लड़ता लड़ाइयाँ की प्रभु और हुआ करता प्रार्थना, रहा बना स्थिर पर उद्देश्य अपने वह साथ के साहस , 250, 251.कॉन्ट्रोवर्सी ग्रेट द" गया। हो न स्वतंत्र से पोपमत स्कॉटलैंड कतिक जब, हुआ

اصلاح طلب و ملکه برجسته ساز سومین رشته در تاریخ اصلاحات است؛ رشته‌ای که تلاش شیطان را برای جعل بدلی از کتاب مقدس، اصلاح‌گران، و روش‌شناسی مطالعه کتاب مقدس شناسایی می‌کند. پاسخ یوحنا به ملکه این بود که روش‌شناسی درست «تاریخ‌گرایی» است؛ رویکردی که بر این اصل استوار است که یک خط از تاریخ نبوی، به واسطه روح القدس، با خطی دیگر از تاریخ نبوی تبیین می‌شود.

نور در تاریکی گشوده شده بود. ویکلیف و اصلاح‌گران نخستین، تا سراسر تاریخ میلری، همگی از روشی در مطالعه کتاب مقدس بهره می‌بردند که «تاریخ‌گرایی» نامیده می‌شود. تاریخ این روش کتاب مقدسی مطالعه کتاب مقدس غالباً نادیده گرفته می‌شود، اما اگر کسی حقیقتاً بخواهد اهمیت قواعد تفسیر نبوی را که میلر و سپس Future for America پذیرفتند، درک کند، شناختن آن امری اساسی است.

تنها دو کلیسا وجود دارند که خواهر وایت آن‌ها را قوم نام‌برده خدا معرفی می‌کند: اسرائیل باستان و کلیسای ادونتیست روز هفتم.

«دلایلی که بدان سبب ما قوم خدا نامیده می‌شویم، باید بارها و بارها تکرار شوند. تثنیه ۴:۱-۱۳»
Manuscript Releases، جلد ۸، ۴۲۶.

کلیسای رسولان، و نیز کلیسا در بیابان در دوران تاریکی پاپی، هرگز «قوم نامیده شده خدا» خوانده نشدند؛ زیرا این اصطلاح (به معنای نامیده شدن) نمایانگر کلیسایی است که مسئولیت یافته است امانت‌دار شریعت خدا باشد، و با ادونتیسیم نیز می‌بایست امانت‌دار حقایق نبوی خدا نیز باشد.

«خدا کلیسای خود را در این زمان فراخوانده است، همان‌گونه که اسرائیل باستان را فراخواند، تا همچون نوری در زمین بایستد. او به وسیله ساطور نیرومند حقیقت، به واسطه پیام‌های فرشته اول، دوم، و سوم، آنان را از کلیساها و از جهان جدا ساخته است تا ایشان را به قربی مقدس با خویشتن درآورد. او ایشان را امانت‌داران شریعت خود گردانیده و حقایق عظیم نبوت را برای این زمان به آنان سپرده است. همانند کلام‌های مقدسی که به اسرائیل باستان سپرده شد، اینها نیز امانتی مقدس‌اند که باید به جهان رسانده شوند. سه فرشته مکاشفه ۱۴ نمایانگر مردمی هستند که نور پیام‌های خدا را می‌پذیرند و همچون عاملان او بیرون می‌روند تا این هشدار را در سراسر طول و عرض زمین طنین‌انداز سازند.» شهادت‌ها، جلد ۵، ۴۵۵.

ویلیام میلر پیام‌آور برگزیده‌ای بود برای گشودن حقایق نبوی خدا، و هنگامی که آن حقایق در سال ۱۸۴۴ قومی را به در گشوده قدس‌الاقداص رهنمون ساخت، خدا سپس شریعت خدا را آشکار کرد. ویکلیف نشانه‌ای در گشودن کتاب مقدس و پدید آوردن آغازهای اصلاحات پروتستان است، اما او همچنین نشانه‌ای از کار خدا برای استقرار «حقایق عظیم نبوت» نیز هست. جان ویکلیف آن ستاره صبح بود که در تاریخ فرمانروایی هزار و دویست و شصت ساله پاپیت شناخته می‌شود. کار او در قرن چهاردهم آغاز شد، سپس در قرن هفدهم نشانه دیگری از آن خط نبوی، پدید آمدن کتاب مقدس شاه جیمز در سال ۱۶۱۱ بود. بر آن خط، در نهایت به نشانه قواعد میلر برای تفسیر نبوی می‌رسیم. میلر در آن خط حقیقت یک نشانه است، و قواعد او نیز چنین‌اند. قواعد او به نشانه‌ای در پایان ادونتیسیم شهادت می‌دهند که با انتشار Prophetic Keys نمایان شده است.

اگر ما درک نکنیم که قواعد میلر نشانه‌ای در خطی از تاریخ نبوی بود که نمایانگر کار حفظ متون اصلی و صحیح کتاب مقدس، و نیز کار گشایش فهم حقیقی کتاب مقدس بود؛ کاری که مستلزم آن بود که مصلحان هدایت شوند تا روش‌شناسی مقدس مطالعه را که «تاریخ‌گرایی» نامیده می‌شود، دریابند و به کار گیرند، آنگاه از اطلاعات لازم برای شناخت حقایق نبوی مرتبط با کار ارائه و حفظ نور فرشته سوم در پایان ادونتیسیم بی‌بهره خواهیم بود. از این‌رو، مهم است که مروری کوتاه بر آن خط تاریخی داشته باشیم.

لفظ «پروتستان» کی واحد حقیقی تعریف می‌یابد که روم کے خلاف احتجاج کیا جائے۔ اگر کوئی کلیسیا روم کے خلاف احتجاج کرنا چھوڑ دے، تو وہ پھر پروتستان نہیں رہتی، بلکہ روم کی بیٹی بن جاتی ہے، جیسا کہ اُن پروتستانوں کے ساتھ ہوا جنہوں نے پہلے فرشتے کے پیغام کو رد کر دیا۔ جو بنیادی فہم اُن پروتستانوں کا «نعرۂ امتیاز» بنا جو کیتھولک کلیسیا سے نکلے تھے، وہ یہ تھا: «بائبل، اور صرف بائبل»۔ تاہم تاریخ اس حقیقت کی گواہی دیتی ہے کہ بائبل کا صحیح طور پر تقسیم کیا جانا ضروری تھا۔

خویشتن را بکوش که نزد خدا مقبول نمایی، چونان کارگری که را از شرمندہ شدن باکی نیست و کلام حق را به درستی تقسیم می‌کند. اما از یاوه‌گویی‌های حرام و بیهوده اجتناب نما، زیرا که به بی‌دینی بیشتر خواهد انجامید. دوم تیموتائوس ۲:۱۵، ۱۶

طریقه مطالعه کتاب مقدس که پروتستان‌ها در تلاش‌های خود برای به‌درستی تقسیم کردن کلام حق به به‌کارگیری آن هدایت شدند، «تاریخ‌گرایی» است. آن روش هدفی مشخص و جدی برای حمله شیطان بود، و او نیز حمله کرد.

«ما باید خود ما بدانیم که مسیحیت از چه چیز تشکیل می‌شود، حقیقت چیست، ایمانی که دریافت کرده‌ایم کدام است، و قوانین کتاب مقدس چیست—قوانینی که از عالی‌ترین مرجع به ما داده شده است.» The 1888 Materials, 403.

تضعیف روش‌شناسی کتاب مقدسی‌ای که اصلاح‌گران تا زمان ویلیام میلر و از جمله او به کار می‌بردند، به‌طور مشخص چنین شناسایی می‌شود که در سده پانزدهم با عالم یسوعی‌ای به نام فرانسیسکو ریرا (1537-1591) آغاز شد؛ کسی که به رواج دادن تفسیر آینده‌گرایانه منسوب است. او تفسیری بر کتاب مکاشفه نوشت که تفسیری آینده‌نگر از نبوت‌ها پیشنهاد می‌کرد و آنها را از بستر تاریخی‌شان دور می‌ساخت. ریرا این روش‌شناسی را با این هدف ابداع کرد که در برابر حقیقتی مقاومت ورزد که روش‌شناسی تاریخ‌گرایی همواره به آن منتهی می‌شد. آن حقیقت این بود که پاپ روم همان ضد‌مسیح نبوت کتاب مقدس است.

در سده‌های هفدهم و هجدهم می‌توان مستند ساخت که پروتستانیسم می‌دانست روش‌شناسی باطل ریرا شیطنی و نامعتبر است. پروتستان‌ها در آن دوره کتاب‌ها و رساله‌هایی در مخالفت با «یاوه‌گویی‌های کفرآمیز و بیهوده» این عالم یسوعی نوشتند. اما در سال ۱۹۰۹، اسب تروا، یعنی کتاب مقدس مرجع اسکوفیلد، منتشر شد، و ارجاعاتی که در پانوشته‌های کتاب مقدس درج شده بود بر پایه تعالیم ریرا و یسوعی دیگری به نام مانوئل لاکونزا (1731-1801) قرار داشت. لاکونزا با نام مستعار خوان یوسافات بن عزرا می‌نوشت و کتابی با عنوان ظهور مسیحا در جلال و عظمت منتشر کرد. همچون ریرا که پیش از او بود، آن کتاب نیز حمله‌ای مستقیم بر ضد تحقق پیشگویی‌های کتاب مکاشفه بود.

شیطان می‌دانست پیامی که باید آن را با آشفتگی و ابهام تیره سازد، همان پیام هشدار نهایی است که از کتاب مکاشفه می‌آید. گنجاندن یاوه‌سرایی‌های کفرآمیز و باطل آن دو کشیش یسوعی در ارجاعات درون «کتاب مقدس مرجع اسکوفیلد» به شیطان امکان داد تا پروتستان‌های مرتد را به پذیرش روش‌شناسی‌های یسوعی سوق دهد و بدین‌سان ایشان را نسبت به حقیقت کور سازد. شیطان این مقصود را با معرفی چندین الگوی نبوی کاتولیکی به انجام رساند که امکان شناسایی روشن این که ضد‌مسیح نبوت کتاب مقدس کیست را از میان برداشت. این فریب برای شیطان دشوار نبود، زیرا پروتستان‌ها پیش‌تر با رد پیام میلر در سال 1843 به کلیسای روم بازگشته بودند.

در طول سالیان، چندین کتاب و مقاله منتشر شده است که حمله شیطان به کتاب مقدس را مستند می‌سازد؛ حمله‌ای که از همان چند قرن نخست پس از مصلوب شدن مسیح آغاز شد. آن حمله به نقطه‌ای رسید که نسخه‌های خطی جعلی وارد شد تا کتاب مقدس‌های جعلی پدید آید. شیطان همچنین به اصلاح‌گرانی که برای پاسداشت کلام خدا برانگیخته شده بودند حمله کرد، چه در زمان حیاتشان و چه حتی پس از آنکه آن اصلاح‌گران درگذشتند.

تصور کنید که مورخان و الهی‌دانان امروزی ادونتیست روز هفتم با موضوع ویلیام میلر چگونه برخورد می‌کنند. گویی استخوان‌های او را از گور بیرون کشیده و به رود می‌سی‌سی‌پی افکنده‌اند.

«ویلیام میلر پادشاهی شیطان را به اضطراب افکنده بود، و آن دشمن ازلی می‌کوشید نه تنها اثر آن پیام را خنثی سازد، بلکه خود پیام‌آور را نیز هلاک کند. هنگامی که پدر میلر حقایق کلام مقدس را به‌گونه‌ای عملی بر دل‌های شنوندگان خود منطبق می‌ساخت، خشم مسیحیان معترف بر ضد او افروخته می‌شد، چنان‌که خشم یهودیان نیز بر ضد مسیح و رسولان او برانگیخته شده بود. اعضای کلیسا طبقات فرودست‌تر را تحریک می‌کردند، و در چندین مورد دشمنان نقشه کشیدند که چون او محل اجتماع را ترک می‌کند، جانش را بگیرند. اما فرشتگان مقدس در میان آن انبوه حضور داشتند، و یکی از ایشان، در هیئت مردی، بازوی این خادم خداوند را گرفت و او را از میان

آن جماعتِ خشمگین به سلامت بیرون برد. کار او هنوز به پایان نرسیده بود، و شیطان و فرستادگانش در مقصودِ خود ناکام ماندند.» روح نبوت، جلد ۴، ۲۱۹.

بنگرید که چگونه همان دو دسته از آدونتیسیم (الهی‌دانان و تاریخ‌نگاران) اعتبار قواعد میلر را کم‌اهمیت جلوه داده و پنهان ساخته‌اند؛ قواعدی که خواهر وایت به ما آگاه می‌سازد که همهٔ کسانی که حقیقتاً پیام‌های سه فرشته را اعلام می‌کنند، از آن‌ها استفاده خواهند کرد.

«کسانی که در اعلام پیام فرشتهٔ سوم مشغول‌اند، کتب مقدّس را بر همان نقشه‌ای بررسی می‌کنند که پدر میلر اختیار کرده بود. پدر میلر در کتاب کوچکِ موسوم به Views of the Prophecies and Prophetic Chronology قواعد ساده، اما خردمندانه و مهمّ زیر را برای مطالعه و تفسیر کتاب مقدّس ارائه می‌کند:—»

«[قوانین یک تا پنج نقل شده.]»

«آنچه در بالا آمد، بخشی از این قواعد است؛ و در مطالعهٔ کتاب مقدّس، همهٔ ما نیکو خواهیم کرد اگر به اصولی که بیان شده است توجه کنیم.» Review and Herald، 25 نوامبر 1884.

بدون بازیابی سه رشته از خط تاریخ نبوی که با تکوین و استقرار کلام خدا مرتبط است، دیدن اهمیتِ شهادتی بزرگ برای تأییدِ ویلیام میلر به‌عنوان آن رسولی که در ارائهٔ پیام خویش به‌وسیلهٔ ایلیا نمونه‌سازی شده بود، و همچون موسی در وعدهٔ برخیزانیده‌شدن میلر در رستخیز عادلان، و همچون الیشع در آمادگی‌اش برای ترکیِ مزرعهٔ خود و خدمت به پیام ایلیا، ناممکن است. خواهر وایت هر سه قهرمان کتاب مقدّسی را به‌مثابهٔ نمونه‌ساز ویلیام میلر معرفی می‌کند؛ کسی که اکنون از سوی الهی‌دانان و مورخان نوینِ آدونتیست چنان با او رفتار می‌شود که گویی صرفاً یک «پسر مزرعه‌دار بی‌چاره» از قرن هجدهم بوده است.

ویلیام تیندل یکی از اصلاح‌گرانی بود که در این امتدادِ تاریخ نبوی برانگیخته شد. اگر بتوانم چنین بیان کنم، «بیانیهٔ مأموریت» او در برابر سفیران پاپ که با آنان مراوده داشت، این بود: «من کاری خواهم کرد که آن پسری که گاواهن را می‌راند، از کتب مقدّس بیش از شما بداند.» ویلیام میلر همان پسر روستایی بود که گاواهن را می‌راند و پیشگوییِ تیندل را به انجام رسانید.

این مقدمه از حیث تمامی تاریخ‌هایی که می‌توانست برای تأیید آنچه تا اینجا عرضه کرده‌ایم به کار گرفته شود، بسیار ساده‌سازی شده است. اکنون برخی از نشانه‌های آلفا و امگا را بررسی خواهیم کرد تا بار دیگر به بررسی میلر به‌عنوان یک راه‌نشان و یک پیام‌آور بازگردیم.

کتاب دانیال آغاز کتابی است که از دو کتاب تشکیل شده است. پایان آن کتاب، کتاب مکاشفه است. هرچند آن‌ها دو کتاب متمایزند، اما با هم یک کتاب را تشکیل می‌دهند.

سال‌ها پیش، من با یکی از الهی‌دانان شناخته‌شدهٔ کلیسای آدونتیست روز هفتم که در مؤسسهٔ پژوهش‌های کتاب مقدّسی کنفرانس عمومی کلیسای آدونتیست روز هفتم خدمت می‌کرد، تعاملی علنی داشتم. آن الهی‌دان می‌کوشید فهم مرا از شش آیهٔ آخر دانیال یازده، و نیز فهم مرا از «قربانی دائمی» در کتاب دانیال، اصلاح کند. این تعامل ما در طول مدتی صورت گرفت، زیرا بدین‌گونه بود که او مقاله‌ای تهیه کرد و من به آن پاسخ دادم؛ سپس او در پاسخ من جواب نوشت، و آنگاه البته من نیز دیدگاه‌های خود را بازگرداندم، و این روند همچنان ادامه یافت. او در خلال این تعامل به من اطلاع داد که در کمیته‌ای که در کنفرانس عمومی در آن خدمت می‌کرد، او را کارشناس کتاب دانیال می‌دانستند، و یکی از همکارانش را نیز کارشناس مقیم کتاب مکاشفه به شمار می‌آوردند. او در تعاملات ما نمی‌خواست به نکات مربوط به کتاب مکاشفه بپردازد، بلکه ترجیح می‌داد آن‌ها را به همکار خود ارجاع

دہد۔ او می خواست بحث را فقط در چارچوب کتاب دانیال نگاہ دارد۔

خواہر وایت به روشنی بیان می کند کہ دانیال و مکاشفہ یک کتاب اند۔ در آن سطح، آن ہا نمایانگر کتاب مقدس ہستند کہ یک کتاب است و از دو کتاب، عہد عتیق و عہد جدید، تشکیل شدہ است۔ خواہر وایت ہمچنین دربارهٔ کلیسای یہودی اظہار نظر می کند کہ تنہا کتاب قدیم را آن یک کتاب می شمارد، و نیز دربارهٔ کسانی سخن می گوید کہ کتاب قدیم را نادیدہ می گیرند، زیرا فقط کتاب جدید را درک می کنند یا فقط مایل اند آن را درک کنند۔ شہادت الہام شدہ او این است کہ اگر شما فقط جدید را بپذیرید، قدیم را رد می کنید، و بالعکس۔ اینکہ الہی دان ادعا کند کہ در دانیال متخصص بودہ است، اما نہ در مکاشفہ، تکرار همان مفہوم یہودی پذیرش صرفہ عہد عتیق است، و ما می دانیم کہ آن دیدگاہ محدود یہودیہاں را بہ کجا رساند۔ اتخاذ ہر یک از دو سوی این مسئلہ—پذیرفتن قدیم و نہ جدید، یا پذیرفتن جدید اما نہ قدیم—بہ معنای رد تمام شہادت است۔

نجات دہندہ از شاگردان خود پرسید کہ آیا این امور را فہمیدہ اند۔ ایشان پاسخ دادند: «آری، خداوند!» آنگاہ بدیشان گفت: «از این جہت ہر کاتبی کہ برای ملکوت آسمان تعلیم یافتہ باشد، مانند صاحب خانہ ای است کہ از گنجینہ خود چیزہای نو و کهنہ بیرون می آورد۔» در این مَثَل، عیسی در برابر شاگردان خود مسئولیت کسانی را مطرح ساخت کہ کارشان این است کہ نوری را کہ از او دریافت کردہ اند بہ جہان عطا کنند۔ عہد عتیق در آن زمان تمام نوشتہ ہای مقدس موجود بود؛ اما صرفاً برای قدما نوشتہ نشدہ بود، بلکہ برای ہمہ اعصار و برای ہمہ مردمان بود۔ عیسی می خواست کہ معلمان تعلیم او با جدیت عہد عتیق را بجویند تا آن نوری را بیابند کہ ہویت او را بہ عنوان مسیح موعود پیشگویی شدہ در نبوت استوار می سازد و ماہیت مأموریت او را برای جہان آشکار می کند۔ عہد عتیق و عہد جدید جدایی ناپذیرند، زیرا ہر دو تعالیم مسیح اند۔ تعلیم یہودیہاں، کہ تنہا عہد عتیق را می پذیرند، برای نجات نیست، زیرا آنان نجات دہندہ ای را رد می کنند کہ زندگی و خدمت او تحقق شریعت و نبوت ہا بود۔ و تعلیم کسانی کہ عہد عتیق را کنار می گذارند نیز برای نجات نیست، زیرا آنچه را کہ شہادت مستقیم مسیح است رد می کند۔ شکاکان با خردہ گیری بر عہد عتیق آغاز می کنند، و تنہا گامی دیگر لازم است تا اعتبار عہد جدید را نیز انکار کنند، و بدین سان ہر دو رد می شوند۔

«یہودی، مسیحی دنیا پر اس اعتبار سے بہت کم اثر رکھتے ہیں کہ وہ انہیں احکام کی اہمیت دکھا سکیں، جن میں سبت کی پابند شریعت بھی شامل ہے، کیونکہ جب وہ حق کے پرانے خزانے پیش کرتے ہیں تو یسوع کی شخصی تعلیمات میں موجود نئے خزانوں کو ایک طرف رکھ دیتے ہیں۔ دوسری طرف، سب سے مضبوط وجہ یہ ہے کہ مسیحی، یہودیوں پر اس بات کے لیے اثر انداز ہونے میں ناکام رہتے ہیں کہ وہ مسیح کی تعلیمات کو الہی حکمت کی زبان کے طور پر قبول کریں، کیونکہ جب وہ اس کے کلام کے خزانے پیش کرتے ہیں تو وہ عہد عتیق کی دولت کو حقارت سے دیکھتے ہیں، جو خدا کے بیٹے کی، موسیٰ کے وسیلہ سے، ابتدائی تعلیمات ہیں۔ وہ اُس شریعت کو رد کرتے ہیں جو سینا سے سنائی گئی، اور چوتھے حکم کے سبت کو بھی، جو باغ عدن میں مقرر کیا گیا تھا۔ لیکن انجیل کا خادم، جو مسیح کی تعلیمات کی پیروی کرتا ہے، عہد عتیق اور عہد جدید دونوں کا کامل علم حاصل کرے گا، تاکہ وہ انہیں ان کی حقیقی روشنی میں لوگوں کے سامنے ایک ناقابل انفصال کل کے طور پر پیش کر سکے—ایک ایسا کل جس میں ایک دوسرے پر موقوف ہے اور دوسرے کو منور کرتا ہے۔ یوں، جیسے یسوع نے اپنے شاگردوں کو تعلیم دی، وہ اپنے خزانے سے 'نئی اور پرانی چیزیں' نکالیں گے۔» Spirit of Prophecy, volume 2, 255.

مشورۂ پیشین کاربرد دیگری نیز برای ادونتیست های لاودیکہ ای دارد۔ اینکہ کسی مدعی باشد کہ بہ کتاب مقدس در تمامیت آن، ہم عہد عتیق و ہم عہد جدید، ایمان دارد، اما روح نبوت را رد کند، همان چالۂ عیناً مشابه پذیرفتن تنہا یک شہادت است۔ برای تثبیت حقیقت، دو شاہد لازم است؛ پس تثبیت حقیقت با یک شاہد ناممکن است، و اگر کسی بکوشد چنین کند، ہر دو شاہد را رد می کند و ایمان

خود را بر آنچه «نیمه حقیقت‌ها» نامیده می‌شود، بنا می‌نهد.

اکنون پرسشی را که در یکی از مقالات آغازینی که از ژوئیه ۲۰۲۳ منتشر شده‌اند آمده بود، تکرار خواهیم کرد. آن پرسش این است: «از سال ۱۸۶۳ به این سو، چه نور جدیدی از ادونتیسیم بیرون آمده است؟» پاسخ به سادگی این است: «هیچ.»

کتاب‌های دانیال و مکاشفه یکی هستند. یکی نبوت است و دیگری مکاشفه؛ یکی کتابی مهرشده است و دیگری کتابی گشوده. یوحنا رازهایی را که رعد‌ها بر زبان آوردند شنید، اما به او فرمان داده شد که آن‌ها را ننویسد.» تفسیری بر کتاب مقدس ادونتیس‌های روز هفتم، جلد ۷، ۹۷۱.

لَهذا الفا اور اومیگا اس امر کی نشان دہی کرتے ہیں کہ دانی ایل پہلی اور مکاشفہ آخری ہے۔ دانی ایل ایڈونٹ ازم کے آغاز کی نمائندگی کرتی ہے اور مکاشفہ ایڈونٹ ازم کے انجام کی نمائندگی کرتی ہے۔

«مکاشفہ کتابی مہر و موم شده است، اما همچنین کتابی گشوده است. این کتاب رویدادهای شگفت‌انگیزی را ثبت می‌کند که قرار است در روزهای آخر تاریخ این زمین به وقوع پیوندند. تعالیم این کتاب معین و روشن‌اند، نه رازآلود و نامفهوم. در آن، همان خط نبوتی پی گرفته می‌شود که در دانیال آمده است. خدا برخی نبوت‌ها را تکرار کرده است، و بدین سان نشان داده است که باید به آنها اهمیت داده شود. خداوند چیزهایی را که از اهمیت چندانی برخوردار نیستند، تکرار نمی‌کند.» Manuscript Releases, جلد 9، 8.

در آغاز ادونتیسیم، در همان آیاتی که ستون مرکزی ادونتیسیم هستند، آیاتی که در سال 1798 مهرگشایی شدند، عیسی خویشان را به عنوان «پلمونی»، شمارنده شگفت‌انگیز، معرفی کرد. در پایان ادونتیسیم، عیسی خویشان را به عنوان «الفا و امگا»، زبان‌شناس شگفت‌انگیز—کلام خدا—معرفی می‌کند. از این رو، آغاز ادونتیسیم و پیام فرشته اول «بر زمان آویخته شده بود». در پایان ادونتیسیم، پیام فرشته سوم بر کلام او آویخته خواهد شد.

آغاز و پایان ادونتیسیم در خلال تاریخ ششمین پادشاهی نبوت کتاب مقدس رخ می‌دهد؛ از این رو، این دو در آغاز و پایان ایالات متحده واقع می‌شوند. تاریخ نبوی ایالات متحده، تاریخ دو شاخ جمهوری خواهی و پروتستانیسم است. در پایان آن تاریخ، آن دو شاخ از بره به اژدها تبدیل خواهند شد. جمهوری خواهی به دموکراسی تبدیل خواهد شد و پروتستانیسم به پروتستانیسم مرتد مبدل خواهد گشت. هنگامی که جام زمان آزمایشی ایالات متحده شروع به نزدیک شدن به پایان خود می‌کند، چنان‌که اکنون در حال وقوع است، آن دو شاخ جمهوری خواهی مرتد و پروتستانیسم مرتد، صورتی برای وحش خواهند ساخت و بدین سان کلیسا و دولت را در یک شاخ که همچون اژدها سخن می‌گوید، با هم درمی‌آمیزند. اما خدا بی‌شاهد نخواهد ماند، زیرا در فرایند به پایان رساندن ایالات متحده، او شاخ راستین پروتستانیسم را برخواهد انگیزد تا هم بر ضد صورت وحش در ایالات متحده اعتراض کند و هم پس از آن، بر ضد صورت وحشی که با تمامی جهان روبه‌رو می‌شود. برانگیختن شاخ پروتستان در پایان ایالات متحده، در همان ساختار تاریخی به انجام خواهد رسید که شاخ پروتستان در آغاز ایالات متحده در آن برانگیخته شد. قومی که پیش‌تر قوم عهد بودند، کنار گذاشته خواهند شد، و قومی تازه، قوم تازه عهد خواهند شد. زیر آفتاب هیچ چیز تازه‌ای نیست.

هنگامی که از نبوت‌های زمانی‌ای که در تاریخ میلریتی فهمیده و ارائه شد برای ارزیابی آلفا و امگا استفاده می‌کنیم، درمی‌یابیم که آن دو در حقیقت یک چیز هستند. هر نبوت زمانی با تاریخی آغاز می‌شود که در آن نبوت اعلام می‌گردد، و آن تاریخ همواره نمونه‌ای از تاریخی است که در آن نبوت تحقق می‌یابد.

تاریخ نبوت دو ہزار تین سو سالہ با فرمان سوم در سال ۴۵۷ پیش از میلاد آغاز شد و با پیام فرشتہ سوم در ۲۲ اکتبر ۱۸۴۴ به پایان رسید۔ در دورہ ای کہ بہ فرمان سوم منتهی می شد، اما پیش از فرارسیدن آن، کار برپا ساختن ہیکل و اورشلیم بہ انجام رسید۔ بہ همین سان، در تاریخی کہ بہ ظهور فرشتہ سوم منتهی می شد، حقایق بنیادی ہیکل میلری برقرار گردید۔

بہ ۱۷۹۸ کال کہ ہغہ د دوہ زرہ او پنخہ سوہ او شلو کلونو نبوت، چہ بہ ۷۲۳ ق.م. کہ د شمالی لسو قبیلو پہ تیت او پرک کہدو سرہ پیل شوی و، بشپړ شو۔ دغہ نبوت د یو زر او دوہ سوہ او شپہتو کلونو دوہ دورہ مشخصوی، چہ بہ ہغو کہ لومړی د حقیقی بت پرستہ روم لہ خوا حقیقی معبد او حقیقی اورشلیم تر پښو لاندہ شول، او ورپسہ د پاپی روم لہ خوا د یو زر او دوہ سوہ او شپہتو کلونو لپارہ روحانی بنار او معبد تر پښو لاندہ شول۔ نبوت د شمالی سلطنت لہ ږنگہدو او د سلطنت د وگړو لہ تیت او پرک کہدو سرہ پیل شو۔ د نبوت پہ نیمایی کہ، یعنہ پہ ۵۳۸ کال کہ، د خدای د خلکو د بت پرستہ روم لہ خوا تر پښو لاندہ کہدل—چہ د کتاب مقدس د نبوت څلورم سلطنت و—پای تہ رسېږي، او د تیاریو پېږیو پہ دښتہ کہ د خدای د کلیسا د تیت او پرک کہدو سبب گرځي۔ پہ ۱۷۹۸ کال کہ د دہ زمانی نبوت پای د کتاب مقدس د نبوت د پنخہ سلطنت پای نښہ کوي۔ د شمالی لسو قبیلو تیت او پرک کہدل، او ہمدارنگہ د مسیحی کلیسا ہغہ تیت او پرک کہدل چہ دښتہ تہ وتښتېدہ، د ہغو کسانو د رات ولېدو استازیتوب کوي چہ ټاکل شوي وو څو د پروتستانت مذهب ښکر شي۔ د لارہ نښہ ډېر ځلہ د متضادو پہ وسیلہ تمثیلېږي، او تیت او پرک کہدل کولای شي د رات ولېدو استازیتوب وکړي، لکہ څنگہ چہ الیاس د یحیی تعمیدور کوونکی استازیتوب کوي۔ پہ ہمدہ نبوی مقابلہ کہ الیاس نہ مري، خو یحیی تعمیدور کوونکی مري۔

در سال ۶۷۷ پیش از میلاد، قبیلہ جنوبی یهودا (کہ در کتاب مقدس ہمچنین بہ عنوان سرزمین جلال شناختہ می شود) برای دو ہزار و پانصد و بیست سال پراکنده گردید، و این دورہ در ۲۲ اکتبر ۱۸۴۴ بہ پایان رسید۔ آن نبوت، پایمال شدن قوم خدا را مشخص می کرد؛ قومی کہ دانیال در دانیال ۸:۱۳، ۱۴ از آنان با عنوان «لشکر» یاد می کند۔

پھر میں نے ایک مقدس کو کلام کرتے سنا، اور ایک دوسرے مقدس نے اُس مخصوص مقدس سے جو کلام کر رہا تھا کہا، روزانہ قربانی، اور ویرانی پھیلانے والی سرکشی کی بابت یہ رویا کب تک رہے گی، کہ مقدس اور لشکر دونوں پامال کیے جائیں؟ اور اُس نے مجھ سے کہا، دو ہزار تین سو دن تک؛ پھر مقدس پاک کیا جائے گا۔ دانی ایل 8:13، 14۔

پیشگوئی دو ہزار و سیصد سالہ کہ در همان زمانی بہ پایان رسید کہ پیشگوئی دو ہزار و پانصد و بیست سالہ ای کہ در سال ۶۷۷ پیش از میلاد آغاز شدہ بود، بہ پایان رسید، پایمال شدن مقدس را، چنان کہ در دانیال ۸:۱۳، ۱۴ مشخص شدہ است، معرفی می کرد۔ پیشگوئی پراکنده شدن یهودا در سال ۶۷۷ پیش از میلاد، پیش از آن با سہ حملہ از سوی نبوکدنصر ہمراہ بود، و آن پیشگوئی با رسیدن پیام سوم در ۲۲ اکتبر ۱۸۴۴ بہ پایان رسید۔

دو نبوت دو ہزار و پانصد و بیست سالہ کہ بہ ترتیب در سال های 1798 و 1844 پایان می یابند، چہلوشش سال بنای بنیاد ہیکل میلریتی را مشخص می سازند۔ موسی چہلوشش روز را در دریافت دستورالعمل ہا برای ساختن ہیکل گذرانید؛ بازسازی ہیکل ہیروودیس در زمان مسیح چہلوشش سال بہ طول انجامید، کہ در سال تعمید مسیح بہ پایان رسید۔ او از تعمید بہ بیابان رفت تا چہل روز در آنجا باشد، و چون بازگشت، برای نخستین بار ہیکل را تطہیر کرد، و یهودیان خردہ گیر می خواستند بدانند کہ بہ چہ اقتداری چنین کاری انجام دادہ است۔

اور یہودیوں کی عید فسخ نزدیک تھی، اور یسوع یروشلم کو گیا۔ اور اُس نے بیکل میں بیلوں اور بھڑوں اور کبوتروں کے بیچنے والوں کو، اور صرافوں کو بیٹھے ہوئے پایا۔ اور اُس نے رسیوں کا ایک

کوڑا بنا کر اُن سب کو، اور بھیڑوں اور بیلوں کو، ہیکل سے باہر نکال دیا؛ اور صرافوں کا روپیہ بکھیر دیا، اور اُن کی میزیں الٹ دیں۔ اور کیوٹر بیچنے والوں سے کہا، اِن چیزوں کو یہاں سے لے جاؤ؛ میرے باپ کے گھر کو تجارت کا گھر نہ بناؤ۔ اُس کے شاگردوں کو یاد آیا کہ لکھا ہے: تیری خانہ کی غیرت مجھے کھا گئی ہے۔ پس یہودیوں نے جواب میں اُس سے کہا، تو ہمیں کون سا نشان دکھاتا ہے، جو یہ کام کرتا ہے؟ یسوع نے جواب میں اُن سے کہا، اِس ہیکل کو ڈھا دو، اور میں تین دن میں اسے پھر کھڑا کر دوں گا۔ تب یہودیوں نے کہا، اِس ہیکل کے بننے میں چھیالیس برس لگے ہیں، اور کیا تو اسے تین دن میں پھر کھڑا کر دے گا؟ مگر وہ اپنے بدن کی ہیکل کی بابت کہتا تھا۔ پس جب وہ مردوں میں سے جی اُٹھا، تو اُس کے شاگردوں کو یاد آیا کہ اُس نے یہ بات اُن سے کہی تھی؛ اور انہوں نے کتاب مقدس اور اُس کلام کا یقین کیا جو یسوع نے کہا تھا۔ یوحنا 2:13-22۔

معبد میلیری از سال 1798، در پایان نخستین نبوتِ دو هزار و پانصد و بیست ساله، طی چهل و شش سال بنا شد و چهل و شش سال بعد، در سال 1844، با تحقق دومین نبوتِ دو هزار و پانصد و بیست ساله، به پایان رسید۔ آن چهل و شش سال با آمدن فرشته اول آغاز شد و با آمدن فرشته سوم پایان یافت، زیرا مسیح گفت که معبد او در سه روز برپا خواهد شد۔ اگر از دیدن این حقایق اکراه دارید، سبب آن دو مشکل اساسی است، افزون بر مشکلاتی که ممکن است در دلی نامایل و ناایمان وجود داشته باشد۔ مشکل نخست آن است که شما مایل نیستید به کلام نبوتی از این منظر نزدیک شوید که تاریخ تکرار می شود۔ شما تاریخ گرا نیستید۔ مشکل دیگر، ناتوانی در به کار بردن واژگان نمادینی است که در کلام خدا به وسیله کلام خدا ثبت شده اند۔ آغازهای همه این نبوت ها پایان را مشخص می کنند، و همواره بسیار بیش از صرف تاریخ هایی را که تکرار می شوند، آشکار می سازند۔

کتاب مقدس می گوید که ما هیکلی برای روح القدس هستیم، و هیکل بدن از چهل و شش کروموزوم تشکیل شده است۔ دانشمندانی که آن چهل و شش کروموزوم را مطالعه می کنند، به ما اطلاع می دهند که بیست و سه کروموزوم مردانه و بیست و سه کروموزوم زنانه به گرد پروتئینی پیچیده شده اند که به شکل صلیب است۔

در دانیال دوازده، سه نبوت زمانی به هم پیوسته وجود دارد۔ نخستین آنها به پراکنده شدن قدرت قوم مقدس اشاره می کند، که نمایانگر «هفت زمان» لایوان بیست و شش است۔ پراکنده شدن قدرت قوم مقدس که به وسیله ایشان تحقق یافت، دو هزار و پانصد و بیست سال بود؛ با این حال، در دانیال دوازده تنها به نیمه پایانی آن دوره اشاره شده است۔ این نبوت، دانیال را به تصویر می کشد که مقصود این اعلام را در نمی یافت۔

و آن مرد ملبس به کتان را که بر آب های نهر بود شنیدم، هنگامی که دست راست و دست چپ خود را به سوی آسمان برافراشت و به آن که تا ابد زنده است سوگند یاد کرد که این امور برای زمانی و زمان ها و نصف زمانی خواهد بود؛ و چون به پراکنده ساختن قدرت قوم مقدس پایان رسانیده باشد، همه این امور به انجام خواهد رسید۔ و من شنیدم، اما در نیافتم؛ پس گفتم: ای سرورم، پایان این امور چه خواهد بود؟ دانیال ۷:۱۲، ۸

دانیال دوازده پیامی را به تصویر می کشد که در زمان آخر گشوده شد، که آن سال ۱۷۹۸ بود۔ در این بخش، دانیال نماینده ویلیام میلر است، یعنی نماد اصلی حکیمان در آن تاریخ۔ میلر نخست به نبوت دو هزار و پانصد و بیست ساله لایوان بیست و شش هدایت شد، و در آیات هفت و هشت نمایانگر حکیمانی است که باید این حقیقت را با هم سازگار سازند که پراکندگی دو هزار و پانصد و بیست ساله، بی تردید همان پراکندن قوم خدا به وسیله خود خدا شناسایی می شود۔

و اگر با وجود همه اینها هنوز هم به من گوش فرا ندهید، آنگاه شما را به سبب گناهاتان هفت بار بیشتر مجازات خواهم کرد۔ و غرور قدرت شما را درهم شکست؛ و آسمان شما را چون

آهن، و زمین شما را چون برنج خواهم ساخت. لاویان 16:26، 19.

غرور اسرائیل باستان آن هنگام بود که به آنان اجازه داده شد خدا را به عنوان پادشاه خویش رد کنند و پادشاهی انسانی برگزینند. غرور ایشان، که پیش از سقوط می‌آید (امثال 16:18)، همان میل آنان بود به اینکه همچون همه پادشاهی‌های بت‌پرست پیرامون خود باشند. نخست برچیدن پادشاهی شمالی و سپس پادشاهی جنوبی، به ترتیب در سال‌های 723 ق.م. و 677 ق.م.، پراکنده ساختن قدرت (پادشاه) بود.

ملر نماینده حکیمانی بود که افزایش معرفتی را که در آیات پیشین دانیال دوازده مهرگشایی شده بود، درک کردند؛ و در آیات هفت و هشت، او به صورت کسی تصویر شده است که رابطه هزار و دویست و شصت سال را با دو هزار و پانصد و بیست سال پراکندگی قوم خدا در نمی‌یابد. دانیال نماینده قوم خدا در پایان آدونتیسم است، همان‌گونه که در آغاز آدونتیسم نیز نماینده ملر می‌باشد. در پایان آدونتیسم نیز همان معضل وجود دارد، زیرا هنگامی که آدونتیسم فهم ملر از «هفت زمان» را کنار نهاد، ناگزیر شد که هزار و دویست و شصت سال را فقط به عنوان اعصار تاریکی شناسایی کند. حکیمان در پایان، مشکلی مشابه برای حل کردن داشتند؛ همان‌گونه که دانیال و ملر آن را به تصویر می‌کشند. چرا برای تصویر کردن سه زمان و نیم، به جای هفت زمان، از اصطلاحات لاویان بیست و شش استفاده شده است؟

میلر هرگز این معضل را به طور کامل حل نکرد، اما در سال 1856 آخرین «نور تازه نبوی» در سلسله‌ای از شش مقاله—که هرگز به پایان نرسید—ارائه شد که در آن، «هفت زمان» چنین شناسایی می‌شد که نمایانگر سه سال و نیم پایمال کردن اسرائیل واقعی خدا به دست روم بت‌پرست است، و به دنبال آن سه سال و نیم پایمال کردن اسرائیل روحانی به دست روم پاپی. هفت سال بعد، آدونتیسم آشکارا تمامی نور مربوط به هفت زمان را رد کرد و بدین سان این معضل را برای حکیمان در زمان آخر، در سال 1989، مهیا ساخت؛ هنگامی که، چنان‌که در دانیال باب یازده، آیه چهل، توصیف شده است، کشورهای نمایانگر اتحاد جماهیر شوروی سابق به دست پاپی و ایالات متحده جاروب شدند.

نخستین نوری که به میلر داده شد در سال ۱۸۶۳ رد گردید، و آخرین نور درباره این موضوع توسط هیرام ادسون در آن شش مقاله ارائه شد. آن مقالات متوقف شدند و هفت سال (زمان) بعد، قدرت اسرائیل جدید کنار نهاده شد تا از کلیساهای بت‌پرست تقلید شود؛ همان کلیساهایی که چند سال پیش از آن، به درستی به عنوان دختران بابل شناخته شده بودند. هفت زمان لاویان بیست و شش، به عنوان یک آموزه نبوی، به سنگ لغزش تبدیل شد، و غرور اسرائیل باستان، چنان‌که در خواست ایشان برای آنکه شائلول به عنوان پادشاه بر آنان حکومت کند نمایان بود، تکرار گردید. عیسی پایان را با آغاز بازنمایی می‌کند.

کتاب دانیال همچنین نبوتی هزار و دویست و نود ساله را، همراه با نبوتی هزار و سیصد و سی و پنج ساله، معرفی می‌کند که هر دو از زمان برداشته شدن «قربانی دائمی» در سال 508 آغاز می‌شوند. برداشته شدن «قربانی دائمی» نمایانگر برطرف شدن مقاومت روم بت‌پرست در برابر برآمدن قدرت پاپی در سال 538 است. پیش از آنکه قدرت پاپی در سال 538 بر تخت زمین نشاندۀ شود، یک دوره انتقالی سی ساله وجود داشت؛ سپس باقی‌مانده هزار و دویست و شصت سال در 1798 به پایان می‌رسد. این سی سال انتقال از یک پادشاهی به پادشاهی بعدی، سال‌های پایانی حکومت پاپی را مشخص می‌سازد که به استقرار ششمین پادشاهی نبوت کتاب مقدس بر تخت زمین در سال 1798 می‌انجامد. آغاز نبوت هزار و دویست و نود ساله، همان‌گونه که پایان آن نیز چنین است، انتقال از یک پادشاهی نبوت کتاب مقدس به پادشاهی بعدی نبوت کتاب مقدس را مشخص می‌سازد.

نبوت ایک ہزار تین سو پینتیس سالہ، جو 508 میں "روزانہ" کے ہٹائے جانے سے شروع ہوئی، 1843 میں ختم ہوتی ہے۔

اور اُس وقت سے کہ دائمی قربانی موقوف کر دی جائے گی اور وہ مکروہ شے جو ویرانی پیدا کرتی ہے قائم کی جائے گی، ایک ہزار دو سو نوے دن ہوں گے۔ مبارک ہے وہ جو انتظار کرتا ہے اور ایک ہزار تین سو پینتیس دنوں تک پہنچتا ہے۔ دانی ایل 12:11، 12۔

نبوت تیرہ سو پینتیس برس 1843 میں پوری ہوئی، اور دانی ایل کہتا ہے کہ وہ لوگ مبارک ہوں گے جو اُس وقت "انتظار کرتے رہے" جب یہ نبوت پوری ہونے والی تھی۔ سسٹر واٹ ایسے یوں بیان کرتی ہیں۔

»مبارک اند چشمانی کہ آن چیزهایی را که در سال‌های ۱۸۴۳ و ۱۸۴۴ دیده شد، دیدند.»

হওয়া বলিম্ব কোনো করতে ঘোষণা পুনরায় পয়গাম এই এবং। হযছে দেওয়া পয়গাম "সম্পন্ন অবশ্যই কাজ সমাপনী; করছে লাভ পূর্ণতা লক্ষণসমূহ সময়ের কারণ, নয় উচতি নরিধারতি-ঈশ্বর শীঘ্রই। হব সম্পন্ন কাজ মহান এক মধ্য সময়ে অল্প। হব করতে তখন। হব পরণিত আহ্বানে উচ্চধ্বনমিয় এক ক্রমে যা, হব করা পরদান পয়গাম একটা " Manuscript।জন্য করার প্রদান সাক্ষ্য তার, দাঁড়াব অংশে নরিধারতি তার দানযিলে। ২১, ৪৩৭খণ্ডReleases,

پس آغاز نبوت ہزار و سیصد و سی و پنج سالہ، گذار از دین بت پرستی به دین پاپ گرایي را مشخص می سازد، و بدین سان گذار از پروتستانتیسم به پروتستانتیسم میلری را نیز معین می کند.

آن ادونتیست هایی که حقایق بنیانی ادونتیسم را رد می کنند، همه نبوت های زمانی ای را که میلری ها ارائه کردند، رد می نمایند، حتی دو هزار و سیصد سال دانیال ۸:۱۴ را. آنان ممکن است به آسانی این واقعیت را انکار کنند، اما می توان به طور منطقی نشان داد که این واقعیت درست است؛ ولی مقصود من اکنون چیز دیگری است، پس فعلاً از آن صرف نظر می کنم تا در حالی که می کشیم این مقاله را به نتیجه برسانیم، آن را به پایان ببریم.

پراکندگی «سرزمین جلال» یهودا در سال ۶۷۷ پیش از میلاد، نمایانگر پایمال شدن «لشکر» در دانیال ۸:۱۳، ۱۴ است و به برپایی سرزمین جلال جدید، یعنی ایالات متحده، اشاره دارد. دو هزار و سیصد سال مذکور در همان آیات، در سال ۴۵۷ پیش از میلاد آغاز شد و نمایانگر پایمال شدن «قدس» است.

پھر میں نے ایک قدوس کو کلام کرتے سنا، اور ایک دوسرے قدوس نے اُس مخصوص قدوس سے جو کلام کر رہا تھا کہا، روزانہ قربانی اور ویرانی پیدا کرنے والی سرکشی کے بارے میں یہ رویا کب تک رہے گی، کہ مقدس اور لشکر دونوں پاؤں تلے روندے جائیں؟ اور اُس نے مجھ سے کہا، دو ہزار تین سو دنوں تک؛ پھر مقدس پاک کیا جائے گا۔ دانی ایل 8:13، 14۔

677 ق.م. و 457 ق.م. هما تاریخان يرتبطان بعلاقة شعب الله بمقدس الله. لقد جمع الله الجند والمقدس معاً من جديد في الوقت نفسه في 22 أكتوبر 1844. إن المئتين والعشرين سنة الواقعة بين 677 ق.م. و 457 ق.م. ترمز إلى فترة يُقيم فيها الله معلماً نبوياً يمثل ازدياداً في النور. وفي 22 أكتوبر 1844 جاء نور الملاك الثالث، وبدأ نور المقدس يشرق، وكان هناك جند ليكرزوا بالنور.

در خط نبوی ای که جنگ سه گانه ای را که شیطان و مسیح در آن درگیر شدند مشخص می سازد، کتاب مقدس نسخه کینگ جیمز سال 1611 پدید آمد. دقیقاً دویست و بیست سال بعد، در سال 1831، ویلیام میلر برای نخستین بار پیام خود را منتشر کرد:

»به مدت نه سال، ویلیام میلر متقاعد بود که باید پیام خود را به کلیساها برساند؛ اما درنگ کرد، به این امید که مرجعی شناخته شده، بشارت نجات دهنده ای را که به زودی می آید اعلام کند. او با این

انتظار، تنها درستی آن پیام را ثابت کرد؛ ایشان نامی داشتند که زنده‌اند، اما به‌شتاب در حال مردن بودند. در سال ۱۸۳۱، میلر نخستین گفتار خود را دربارهٔ نبوت‌ها ایراد کرد. «Steven Haskell, The Seer of Patmos, 77

خدا از متون اصلی مقدس و صحیحی که برای پدید آوردن کتاب مقدس به‌کار رفتند، محافظت کرد. سپس او کتاب مقدس خود را در سال 1611 پدید آورد. آنگاه قاصدی را برانگیخت که قواعد موجود، مستخرج و تثبیت‌شده در درون کتاب مقدس را به کار گیرد تا پیام فرشته اول را پدید آورد. در سال 1831، پیام میلر صورت‌بندی شد، همان‌گونه که پیام در تاریخ مسیح به‌وسیله یحییای تعمیددهنده صورت‌بندی شده بود، چنان‌که این پیام در هر جنبش اصلاحی صورت‌بندی شده است. پیام میلر، یعنی پیام فرشته اول که گشایش دآوری را اعلام می‌کند، به‌طور مستقیم به‌وسیله اعمال دوره زمانی نبوی دویست و بیست سال تأیید می‌شود. این پیام هشدار در آغاز ششمین پادشاهی نبوت کتاب مقدس—ایالات متحده—بود.

در سال ۱۹۹۶، خدمت «آینده برای آمریکا» آغاز شد، و پیام فرشته سوم که در سال ۱۹۸۹ مهرگشایی شده بود—پیامی که شفای زخم مهلک پاپیت و قانون یکشنبه‌ای قریب‌الوقوع را شناسایی می‌کرد—در مجله‌ای با عنوان «زمان آخر» منتشر گردید. پیام در پایان ادونتیس، همان‌گونه که پیام در آغاز رسمی شده بود، صورت‌بندی رسمی یافت. در آغاز، پیام بر زمان استوار شده بود و نمایانگر بسط بیشتر حقایق مندرج در کلام خدا بود. در سال ۱۹۹۶، دویست و بیست سال پس از تولد ایالات متحده در سال ۱۷۷۶، پیام در پایان ادونتیس صورت‌بندی رسمی یافت و نمایانگر بسط بیشتر پیام‌های سه فرشته بود.

چنان‌که به تاریخ موازی شاخ جمهوری‌خواه و شاخ پروتستان در تاریخ پادشاهی ششم نبوت کتاب مقدس می‌پردازیم، باید به‌روشنی دانسته شود که شاخ پروتستان کیست و چه کسی نیست.

کوشش کن که خویشتن را مقبول خدا سازی، همچون کارگری که از چیزی شرم‌نده نمی‌گردد و کلام حق را به‌درستی تقسیم می‌کند. اما از یاوه‌گویی‌های بی‌حرمت و باطل دوری کن، زیرا آنها به بی‌دینی بیشتر خواهد انجامید. Timothy 2:15, 16 2.